

DE VASTE OVERTUIGING VAN JOB

Een preek, gepubliceerd op donderdag 10 November 1904. Uitgesproken door C. H. Spurgeon, op zondagavond 10 September 1876, in de Metropolitan Tabernacle te Newington.

Ik weet echter: mijn Verlosser leeft. Job 19:25

Ik geef graag toe dat de vertaling van deze passage aanzienlijke moeilijkheden met zich meebrengt. Het betreft een zeer lastige Hebreeuwse tekst — deels, zo vermoed ik, vanwege haar grote ouderdom, aangezien zij voorkomt in wat waarschijnlijk een van de oudste boeken van de Bijbel is. Daar komt bij dat verschillende uitleggers hebben geprobeerd haar te vertalen in overeenstemming met hun eigen, sterk uiteenlopende opvattingen. De Joden verzetten zich krachtig tegen het idee dat dit vers zou verwijzen naar de Messias en Zijn opstanding, terwijl veel christelijke commentatoren er alles in lezen wat wij in het Nieuwe Testament vinden, en de passage weergeven alsof Job even volledig op de hoogte was van deze waarheden als wij nu, sinds Christus “het leven en de onvergankelijkheid aan het licht heeft gebracht door het Evangelie.” Anderen menen dat er wel degelijk, en onmiskenbaar, sprake is van een verwijzing naar de persoon en de opstanding van Christus, maar dat deze niet zo uitgesproken is als sommigen lijken te veronderstellen.

Persoonlijk ben ik zeer ingenomen met de vertaling van deze passage in onze Authorized Version. Toch is bij mij opgekomen dat Job zelf wellicht niet de volle betekenis begreep van alles wat hij uitsprak. Stel u voor: de patriarch wordt in het nauw gedreven, gekweld door zijn zogenaamde vrienden die hem van allerlei kwaad beschuldigen, totdat hij van verontwaardiging overloopt, terwijl hij intussen gebukt gaat onder vreselijke lichamelijke kwellingen en de ontzettende verliezen die hij heeft geleden. Uiteindelijk barst hij uit in deze uitroep: “Op een dag zal ik gerechtvaardigd worden; daarvan ben ik overtuigd. Ik weet dat mijn Verlosser leeft. Ik weet zeker dat er Iemand is die mij zal rechtvaardigen; en als Hij mijn naam en faam niet herstelt tijdens mijn leven, dan zal dat daarna

gebeuren. Er moet een rechtvaardige God in de hemel zijn die recht voor mij zal doen; en zelfs als de wormen mijn lichaam tot stof hebben verteerd, geloof ik vast dat ik op de een of andere wijze, in latere tijden, gerechtvaardigd zal worden.”

Hij richt zijn geloof op een heerlijk toekomstbeeld dat hij verwacht te zien, en hij verklaart dat er dan — zoals hij gelooft dat er nu al is — een Goël, een Losser, een Bloedverwant en Wreker zal zijn die voor hem opstaat en alles rechtzet. Hij kan zich niet voorstellen dat God zulk schreiend onrecht zou gedogen — dat een man als hij, die zo geleefd heeft, zo diep vernederd en door zulke ongegronde aanklachten getroffen wordt. Hij is overtuigd dat er ergens een Voorvechter voor hem moet zijn. En zo doet hij een beroep op dat laatste, gevreesde gericht dat hij slechts vaag ziet in de verre toekomst, in het geloof dat daar iemand zal opstaan die met succes voor hem zal pleiten. Indien dat zo is, zult u zien dat Job, meer dan hij zelf besepte, werd gedreven door zijn smart en beproevingen. Hij had wellicht slechts een vaag besef van een toekomstige toestand, maar zijn omstandigheden maakten hem volkomen duidelijk dat zo'n toestand noodzakelijk moest zijn. Hij voelde immers: als de rechtvaardigen in dit leven zo veel lijden — vaak zonder aanwijsbare oorzaak — terwijl de goddelozen voorspoed kennen, dan moet er een andere orde bestaan waarin God de ongerechtigheden van deze wereld rechtzet en de schijnbare onevenwichtigheden in Zijn voorzienigheid herstelt. Job doorzag dat, en wellicht werden zijn diepe lijden voor hem tot de bron van een nieuwe openbaring: het besef dat er een mysterieus Goddelijk Wezen bestaat, over Wie die oude profetie uit de hof van Eden spreekt: “Het zaad van de vrouw zal de kop van de slang vermorzelen.”

Hij was ervan overtuigd dat er voor lijdenden als hij een Voorspraak moest zijn. Eerder had hij nog geklaagd dat er geen Dagenman was — geen middelaar tussen God en hem — maar nu roept hij een Pleitbezorger aan, en hij voelt dat die er móét zijn; ja, hij weet dat die er ís. Hij verklaart dat er ergens een Voorvechter is die op een dag alles wat hem aangaat recht zal zetten, hoe de zaken er thans ook voorstaan. Zo zag Job wellicht meer dan hij ooit tevoren had aanschouwd van die Mysterieuze Persoon die opkomt voor de verdrukten en Zich krachtig aan hun zijde schaart, aan de rechterhand van God. Ik zal hier niet verder op ingaan, maar de passage in haar volle evangelische betekenis gebruiken. Job wist misschien niet alles wat wij thans van Christus weten, al kan het zijn dat hij bijzondere openbaringen of verschijningen heeft ontvangen. In zijn boek vinden wij niet alles wat wij weten, maar wellicht bedoelde hij toch alles wat ik in deze verhandeling zal uiteenzetten.

Indien hij het niet zo verstond, moge de Heilige Geest ons genadig leiden om het wél te verstaan.

I. Ik zal eerst over dit punt spreken: JOB HAD EEN ECHTE VRIEND TE MIDDEN VAN ZIJN MISLEIDENDE VRIENDEN. Deze mannen waren geen troostrijke troosters, maar Job had wél een waarachtige Trooster; zij waren hem vervreemd, maar hem bleef een trouwe Vriend nabij. Daarom kon hij uitroepen: “Ik weet dat mijn Goël leeft.” Dat is het Hebreeuwse woord — u weet ongetwijfeld dat het duidt op de naaste verwant, die door de bloedband verplicht was diens zaak op zich te nemen. Wanneer een man door een ongeluk werd gedood, was het de taak van de Goël om de dader te achtervolgen en zijn dood te wreken. Had iemand schulden en werd hij daardoor als slaaf verkocht, dan moest zijn Goël hem, indien mogelijk, vrijkopen — vandaar de betekenis “Verlosser”. Werden landerijen door armoede verpand, dan rustte op de naaste bloedverwanten de plicht ze, zoveel hun vermogen toeliet, terug te kopen; ook daarin herkennen we opnieuw het beeld van de Verlosser. Toch is het woord “Goël” ruimer van betekenis dan enkel “Verlosser”, en daarom willen wij eerst zijn oorspronkelijke betekenis nader toelichten. Job, omringd door zijn valse vrienden, had iemand die hij zijn Verwant noemde. “Ik weet,” zei hij, “dat mijn Verwant leeft.” Wij verstaan dat woord bloedverwant als een verwijzing naar onze Heere Jezus Christus, en daarom zingen wij:

*“Jezus, onze bloedverwant en onze God,
bekleed met majesteit en bloed,
Gij zijt ons leven; onze zielen zijn in U
vervuld van volmaakte gelukzaligheid.”*

Ik vraag u thans om Jezus Christus te bezien als úw naaste Verwant, indien gij werkelijk in Hem gelooft, want Hij is dat inderdaad — been van uw been en vlees van uw vlees. “Omdat nu die kinderen van vlees en bloed zijn, heeft Hij eveneens daaraan deel gehad”. Uw eigen vlees en bloed staat u in werkelijkheid niet zo nabij als Jezus; immers, vaak blijkt vlees en bloed wel door geboorte verwant, maar niet door ware sympathie. Twee broers kunnen geestelijk mijlenver van elkaar verwijderd zijn en volstrekt niet in staat zich in elkaars lijden in te leven. Maar déze Verwant deelt in elke smart die uw hart verscheurt; Hij kent uw natuur, uw zwakheid, uw teergevoeligheid, de specifieke beproeving die u het diepst treft — want in al uw ellende was Hij zelf ellendig. Zo staat Hij u dichterbij dan enige aardse verwant ooit vermocht, omdat Hij Zich volledig in uw ganse leven inleeft; het is alsof Hij het allemaal zelf heeft doorleefd en nog steeds doorleeft in Zijn ononderbroken medeleven met u.

De verwantschap van Christus met Zijn volk is een grote troost, omdat zij vrijwillig is. Sommigen van ons hebben verwanten die liever niet met ons verbonden zouden zijn. Dikwijls schaamt een rijke man zich half voor zijn arme bloedverwanten en wenst hij dat die band niet bestond — hij zou zich moeten schamen voor zulk een gedachte! Maar de band van onze Heere Jezus Christus met ons is geen geboortetoeval; Hij nam haar vrijwillig op Zich. Hij wilde één met ons zijn omdat Hij ons liefhad; niets kon Hem bevredigen eer Hij deze aarde betrad en één vlees werd met Zijn Kerk. “Daarom,” zegt de Schrift van het huwelijk, “zal een man zijn vader en moeder verlaten en zich aan zijn vrouw hechten, en die twee zullen tot één vlees zijn. Dit geheimenis is groot,” Paulus voegt daaraan toe, “maar ik spreek met het oog op Christus en de gemeente.” Zo was het ook met Christus, zoals de dichter bezingt:

*“Ja, zegt de Heer, met haar zal Ik gaan
Door alle diepten van zorg en leed;
En aan het kruis zal ik zelfs
De bittere pijn van de dood dragen.”*

Hij deed dit omdat Hij één zou worden met het volk van Israël — en dat is een zeer nauwe verwantschap, zo innig nabij, vrijwillig tot stand gekomen, niet door dwang, maar uit vrije keuze. Bovendien is dit een verwantschap waarvoor Jezus Zich nooit schaamt. Wij kennen of hebben gehoord van de bemiddelde man die zich schaamde voor zijn arme oude moeder, en van de hoogopgeleide jongeling die met minachting neerziet op zijn vader, die zich heeft afgebeeld om hem zulke vorming te kunnen bieden. Schandelijk zijn zulke ondankbare harten! Maar over onze grote Verwant staat geschreven: “Zowel Hij Die heiligt als zij die geheilgd worden, zijn allen uit één. Daarom schaamt Hij Zich er niet voor hen broeders te noemen.” Tegen het ganse heelal verklaart Hij van de vervolgd en bespottend als dwazen: “Dit zijn Mijn broeders.” De Prins der heerlijkheid, Wiens vingers fonkelen met sterren als ringen van onschatbare waarde, noemt de arme bedlegerige vrouw — een kind van God — Zijn zuster, en de nederige, zwoegende arbeider die Hem volgt, Zijn broeder; en Hij schaamt Zich daar niet voor. Denk hieraan, geliefden, met hartelijke dankbaarheid: aan déze grote Verwant van u, Die zo nauw met u verbonden is, vrijwillig verbonden, en Zich niet schaamt die band te belijden.

Bedenk voorts dat uw Verwant in dit opzicht leeft: Hij zal altijd uw Verwant blijven. De innigste aardse banden moeten bij de dood grotendeels wijken, want er zijn geen echtgenoten of

echtgenotes meer in de hemel. Dat kan ook niet, “want in de opstanding nemen zij niet ten huwelijk, noch worden ten huwelijk uitgegeven; maar zij zijn als engelen Gods in den hemel.” Andere banden, van geestelijke natuur, zullen de beste hier op aarde verre overtreffen; maar wanneer alle andere verbroken zijn, blijft Jezus eeuwig onze Verwant, onze Broeder. Daar zullen wij die broederlijke betrekking beter verstaan, voller genieten en klaarder beleven dan hier ooit mogelijk is. Wanneer alle andere relaties verbleken, zal deze zalige, eeuwige verwantschap des te stralender oplichten. Daarom wil ik dat u allen, die de Heere Jezus Christus van harte liefhebt, mijn tekst aldus verstaat: “Ik weet dat mijn Verwant leeft” — en dat u beseft hoe hoog geprezen u bent met een Verwant als Christus. Ruth was bevoorrecht met een verwant als Boaz, die niet volstond met haar als raapster op zijn akkers, maar haar tot vrouw nam. Uw grote Verwant wil dat u eeuwig met Hem verloofd zijt, en Hij zal u voeren naar Zijn hemels tehuis, ten bruiloftsmaal des Lams.

Het woord Goël droeg nog een tweede betekenis, die voortvloeide uit de eerste: Jobs bloedverwant zou zijn verdediger zijn. Het was immers de plicht van de naaste verwant om de rechten van zijn noodlijdende familielid te handhaven. Daarom zei Job: “Ik weet echter: mijn Verlosser leeft.” De Heere Jezus Christus is de Verlosser en Verdediger van Zijn volk tegen alle valse aanklachten. Het is voor christenen niet gemakkelijk in deze wereld te leven zonder belasterd en verkeerd voorgesteld te worden; vooral wij die in de schijnwerpers van het openbare leven staan, kunnen nauwelijks een woord laten vallen zonder dat het verdraaid, gemanipuleerd en verkeerd uitgelegd wordt. Vaak worden wij afgeschilderd alsof wij zaken zeggen die wij zelfs niet zouden overwegen; verbaas u daar niet over. De wereld bemint leugens — dat heeft zij altijd gedaan, en dat zal zij altijd doen. Zelfs in het privéleven treft u soortgelijke wreedheden; sommigen van Gods beste kinderen gaan jaar na jaar gebukt onder smadelijke verwijten. Juist wat zij nooit duldden, legt men hun ten laste, en men rekent het hun toe; zelfs brave lieden steken dan vroom afgrijzend de handen naar hen uit, hoewel zij volkomen onschuldig zijn. Welnu, geliefden, onthoud dit altijd: uw Verdediger leeft. Maak u niet al te druk om uw eigen karakter te zuiveren; poog niet uzelf te rechtvaardigen voor de mensen, maar zeg tot uzelf: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft.” Wanneer Hij komt, “dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon, in het Koninkrijk van hun Vader.” Zijn volk mag nu leven onder een wolk, maar bij Zijn verschijning wijkt die wolk, en hun ware heerlijkheid openbaart zich. Hoe groter de smaad waaronder wij onrechtvaardig op aarde leden, des te groter de vreugde en eer op dé die dag dat Christus ons karakter reinigt van alle schandelijke laster. Dan wordt alles

opgehelderd — laat de aanklachten dus rusten, wetende dat uw Verdediger leeft.

Nog een diep troostende gedachte: onze Verdediger zal ons reinigen zowel van valse als van ware aanklachten. Wat doen de valse ertoe? Het zijn de ware die ons raken: kan Christus ons daarvan zuiveren? Ja, volkomen. Gedenk hoe de apostel Johannes schrijft: “Indien iemand zondigt, hebben wij een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige.” Het gaat niet alleen om wat men ons nágt, maar ook: indien wij wérkelijk zondigen, “hebben wij een Voorspraak bij den Vader.” O zalige Voorspraak, hoe spreekt Gij Uw volk vrij van de zonden die zij daadwerkelijk bedreven? Zo: U nam de vreselijke last van hun schuld op U en onderging de volle straf. Daar staat Hij voor de eeuwige Troon om voor hun zaak te pleiten; en terwijl Hij dat doet, zegt Hij: “Die zonden, door Mijn volk bedreven, heb Ik op Mij genomen en geleden in plaats van allen die in Mij geloven.” O zalige Verwant, hoe heerlijk bent U in Uw genade, dat U onze zaak zo volkomen op U nam, dat Gij voor ons zonde werdt, opdat wij in Úw gerechtigheid worden! Ja, geliefden, Jezus zal pleiten op grond van Zijn kostbaar bloed en Zijn smetteloze gerechtigheid; en voor dat krachtige pleidooi zullen onze zonden en overtredingen verdwijnen onder de vloed, om in eeuwigheid niet meer tegen ons te getuigen.

Op die dag zal onze Voorspraak ons verdedigen tegen alle beschuldigingen van Satan. Onze grote tegenstander valt ons hier vaak aan, maar de Heer spreekt tot hem, zoals Hij destijds tot de hogepriester Jozua zei: “De HEERE zal u bestraffen, satan! De HEERE, Die Jeruzalem verkiest, zal u bestraffen!”

Wanneer wij oog in oog met hem staan en hij ons hevig belaagt, mogen wij hem toeroepen dat onze Voorspraak leeft. Wij kunnen hem dan die machtige belofte voorhouden: “De God van de vrede zal de satan spoedig onder uw voeten verpletteren.” Want onze Voorspraak leeft — Hij die eens de kop van de slang verbrijzelde, zal dat opnieuw doen. De oude slang mag wellicht een tijdlang aan uw hiel knagen, zoals hij ook deed bij uw Meester, maar in de kracht van uw Heere zult u zijn kop vermorzelen. En welke andere vijand van uw ziel er ook opstaat, op welk moment dan ook, rust in stille overgave. Zelfs als hij u tijdelijk overweldigt, zeg dan: “Verblijd u niet over mij, mijn vijandin, want als ik gevallen ben, zal ik weer opstaan, als ik in duisternis zit, is de HEERE mij een licht.”

Het woord goël heeft dus twee betekenissen: mijn verwant en mijn wreker leeft. Ik hoop dat u, die zwaar beproefd, vervolgd en verdrukt wordt, ook die tweede betekenis begrijpt en uw zaak aan God toevertrouwt. “Wreek uzelf niet, geliefden, maar laat ruimte voor de toorn, want er staat

geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, zegt de Heere.” Wees daarom niet haastig tot toorn, wees niet verontrust over de goddeloze die voorspoedig is in zijn boze wegen, en koester geen gedachten van wraak jegens uw onderdrukkers. Beheers uw ziel in geduld en rust, wetende dat uw rechtvaardiging zeker zal komen, want uw Verdediger leeft.

De derde betekenis van het woord goël is die van Verlosser, waardoor Job kon zeggen: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft.” Zoals ik eerder opmerkte, was het in Israël gebruikelijk dat de naaste verwant zijn verarmde familielid recht deed door hem uit de slavernij te verlossen of een deel van zijn bezit, dat onder hypotheek stond, vrij te kopen. Laten wij daarom overdenken hoe de Heere Jezus Christus ons uit de slavernij heeft verlost. Omdat wij de wet van God hadden overtreden, waren wij daaraan gebonden en hadden wij opnieuw de geest van slavernij ontvangen, om te vrezen. Maar wij, die geloven in Jezus — onze verwant — mogen belijden dat Hij ons heeft verlost van de vloek van de wet, doordat Hij Zelf voor ons een vloek werd, zodat wij niet langer slaven zijn. Wij waren ook gebonden onder de macht van de zonde, zoals Paulus schreef: “Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.” Maar Christus is gekomen en heeft de macht van de zonde in ons verbroken, zodat zij niet langer over ons heerst. En hoewel zij nog strijdt om de overwinning en ons dikwijls doet zuchten, zoals Paulus zelf, danken wij toch God, die ons de overwinning schenkt door Jezus Christus, onze Heere.

Er zijn twee vormen van verlossing: verlossing door prijs en verlossing door kracht. Christus heeft beide voor ons volbracht — door prijs, toen Hij Zichzelf aan het kruis van Golgotha gaf als offer, en door kracht, toen Zijn goddelijke Geest in ons kwam wonen en onze ziel vernieuwde. Zou onze lof Hem dan niet onophoudelijk toekomen — Hem die ons heeft verlost van de vloek van de wet door de prijs te betalen voor onze overtredingen, en die ons ook heeft verlost van de macht van de zonde? “Ik weet dat mijn Verlosser leeft” — dat is mijn vrijheid! Want als de Zoon u vrijmaakt, zult u werkelijk vrij zijn. Ik weet dat Hij de prijs heeft betaald voor de eeuwige verlossing van mijn ziel; daarom mag mijn hart zich verblijden en zich verheugen in de vrijheid waarmee Hij mij heeft vrijgemaakt. Zoals ik u al eerder heb herinnerd, was de goël ook degene die zowel het erfdeel als de persoon van zijn verwant verlost. Wij hadden alles verloren. Onze vader Adam had het hele erfdeel onder een zware schuldenlast gesteld, en wij waren zelfs niet in staat de rente daarop te betalen. Maar nu is het gehele bezit volledig vrijgemaakt — tot aan de hemel zelf. Vraagt iemand: “Is er dan werkelijk geen schuld meer, zelfs niet in de hemel?” Dan antwoord ik: nee! Want Christus zei tot de

stervende misdadiger: “Heden zult gij met mij in het paradijs zijn.” Het is duidelijk dat Hij de hemel is binnengegaan en haar namens Zijn volk heeft opgeëist. Jezus Christus kon met recht zeggen, in de woorden van de psalmist: “wat ik niet geroofd heb, moet ik toch teruggeven.”

O gij failliete schuldenaren, door de soevereine genade van de Heere bent u niet langer gebonden aan enige schuld vanwege uw zonden, als u Christus aanneemt als uw Goël en Verlosser. Hij heeft u teruggegeven wat uw eerste vader, Adam, verloren had, en Hij heeft u tot erfgenamen van God gemaakt, mede-erfgenamen met Jezus Christus, door die wonderbare verlossing die Hij heeft volbracht aan het kruis van Golgotha. Proef de zoetheid van deze drie heerlijke waarheden, als u dat kunt — en u zult het kunnen, in de mate waarin u persoonlijk kunt zeggen: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft.” Ik weet dat Hij leeft die mijn naam zal rechtvaardigen en mijn onrecht zal herstellen. Ik weet dat Hij leeft die mij van zonde en hel heeft verlost. En zelfs al sterf ik, weet ik dat Hij mij zal verlossen van de macht van het graf, zodat ik zal kunnen uitroepen: “Dood, waar is uw prikkel? Graf, waar is uw overwinning?”

Blijf bij deze gedachte — dat u zo’n goddelijke Helper hebt — en laten we dan verdergaan met een ander punt, dat ik slechts kort zal aanstippen voordat ik doorga met het volgende deel van mijn onderwerp.

II. Het tweede punt is dat JOB WERKELIJKE RIJKDOM BEZAT TE MIDDEN VAN ABSOLUTE ARMOEDE. Job had alles verloren — al zijn bezit, zijn kinderen, en zelfs zijn vrouw, want tijdens zijn beproeving had zij zich niet als een ware echtgenote betoond. Arme Job, hij had alles verloren, maar zijn Verlosser niet. Merk op dat hij niet zegt: “Ik weet dat mijn vrouw en kinderen leven”, maar: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft.” Ah! Mijn Verlosser — Hem had hij niet verloren, dus behield hij het kostbaarste van al zijn bezit. Terwijl hij met tranen van vreugde en vol geloof naar Hem opkijkt, belijdt hij: “Ja, Hij is mijn Verlosser, en Hij leeft nog steeds. Ik neem Hem aan als de mijne en zal mij eeuwig aan Hem vastklampen.”

Kunt u, geliefde vrienden, zich niet alleen verheugen in Christus als de Verlosser, maar ook als uw Verlosser? Hebt u Hem persoonlijk aangenomen? Hebt u uw ziel volledig en oprecht aan Hem toevertrouwd? Voelt u in uw hart al een verwantschap met deze grote Verwant, een vertrouwen in deze grote Verdediger, een vast vertrouwen op Zijn grote verlossing? De verlossing van een ander brengt mijn ziel geen vrede; de zoetheid ligt in dat ene kleine woordje: mijn — “mijn Verlosser”. Luther zei terecht dat de kern van het Evangelie schuilt in de voornaamwoorden, en dat geloof ik

van harte: “mijn Verlosser”. Zeg het met mij mee, ieder voor zich:

*“Mijn geloof zou haar hand
op Uw dierbare hoofd leggen,
terwijl ik als een boeteling sta
en daar mijn zonde belijd.*

*Mijn ziel ziet terug om te zien
de lasten die U droeg,
toen U aan het vervloekte kruishout hing
hopende dat daar ook haar schuld was.”*

Wanneer u werkelijk vertrouwt op het verzoenende offer van Christus en Hem dus als uw Verlosser aanneemt, mag u niet alleen hopen dat uw schuld daar hing, maar mag u het weten. Arme man of vrouw, u hebt misschien geen cent op zak, maar als u oprecht kunt zeggen: “mijn Verlosser leeft”, bent u oneindig beter af dan een miljonair die dat niet kan zeggen. U, die niet weet waar u vanavond zult slapen, als u oprecht kunt belijden: “mijn Verlosser leeft”, hoeft zelfs de engelen van God niet te benijden. In dit opzicht gaat u hen zelfs te boven, want zij mogen Hem “Heere” noemen, maar niet “Verlosser”. Hij is niet zo nauw met hen verbonden als met u, “want Hij heeft niet de gedaante van engelen aangenomen, maar het zaad van Abraham. Hij heeft úw gedaante aangenomen — en de mijne, geliefden — want Christus is Mens geworden. Zo had Job nog iets echts en waardevols over, zelfs toen hij al zijn bezit had verloren.

III. Ten derde, Job legt de nadruk op het woord *leeft*: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft.” Dit leert ons dat JOB EEN LEVENDE VERWANT HAD TE MIDDEN VAN EEN STERVENDE FAMILIE. Al zijn kinderen waren overleden. We kunnen ons nauwelijks voorstellen hoe verpletterend die slag voor de patriarch moet zijn geweest. Het verlies van één kind is al diep pijnlijk, zelfs als het nog heel klein is en de ouders nog veel andere kinderen hebben; maar het is een veel grotere tragedie wanneer de kinderen die worden weggenomen volwassen zijn, zoals die van Job. Het was duidelijk een zeer hechte familie, die elkaar vaak ontmoette in elkaars huizen voor onderlinge gemeenschap. Het moet een zeer gelukkig gezin zijn geweest, onder genadige leiding, want Job was gewoon om na hun feestdagen offers voor hen te brengen, opdat zij niet tegen de Heer zouden zondigen. Al met al was het een prachtig gezin — zeven zonen en drie dochters — en nu waren ze allemaal tegelijk weg!

Om op die manier in één keer je hele familie te verliezen, is een zware klap die niemand kan meten, behalve degenen die het zelf hebben doorgemaakt. Ze waren allemaal weg, alle tien tegelijk! Dat was een diepe smart voor arme Job, maar het was een grote zegen dat hij kon zeggen: “Hoewel mijn kinderen allemaal dood zijn, weet ik dat mijn Verlosser leeft. Hij is niet dood, en in Hem vind ik meer dan alles wat ik heb verloren.” Beste vriend, kijk naar uw Heere, als u op dit moment rouwt om het verlies van dierbaren. Zie of Hij niet beter voor u is dan tien zonen en dochters. Is er in Zijn hart niet genoeg ruimte voor die genegenheid, die zo ruw is afgebroken, om weer te bloeien? De ranken van uw ziel willen zich ergens aan vastklampen en zich omheen kronkelen; laat ze zich dan om Hem heen kronkelen. Verheug u dat Hij leeft in een stervende wereld. Wanneer u over het kerkhof loopt of bij het open graf staat, hoe gezegend dalen dan deze woorden als engelenmuziek neer op uw geest: “Deze zijn dood, maar ik weet dat mijn Verlosser leeft — leeft voort, leeft in kracht, leeft in zaligheid, leeft met een leven dat Hij deelt met allen die op Hem vertrouwen. Hij leeft, en daarom zal ik met Hem leven. Hij leeft, en daarom zullen de doden die in Hem zijn, voor altijd leven.” O gezegende waarheid!

Beste vriend, u zult zelf spoedig sterven, nee, ik corrigeer mijzelf: u zult niet sterven, want voor wie de Verlosser kent is het geen dood om te sterven. U valt in Hem in slaap, op de dag en het uur dat God bepaald heeft. En wanneer u uw ogen opent, zult u niet meer in die kleine sterfkamer zijn, niet meer op dat ziekbed liggen. Ik denk dat u verbaasd zult zijn in die volkomen nieuwe omgeving. “Wat hoor ik toch?” zult u zeggen. “Nooit klonken zulke klanken mij zo betoverend in de oren. En wat zie ik daar?” Maar u hoeft het niet te vragen, want dat gelaat zult u meteen herkennen. U wist hier op aarde al dat Jezus leefde, maar dan zult u het des te zekerder weten — wanneer u deze vermoeide ogen aflegt die ons zicht vertroebelen, en in de reine geestestoestand komt om Hem te aanschouwen.

O, de zaligheid van die eerste blik op Christus! Het is alsof een eeuwigheid van vreugde zich in één moment samenbalt; die ene blik op Hem zal genoeg zijn om ons in verrukking te brengen. Ik geloof werkelijk dat sommige heiligen die ik gekend heb, precies dáárvan bezweken: van de overstelpende vreugde bij hun heengaan. Ik hoor nog de stem van een dierbare broeder, aan wiens bed ik even zat voor ik naar deze dienst ging. “Ik ben vanavond thuis, dominee,” zei hij. “Ik wilde uw gezicht nog één keer zien voor ik ga, maar vanavond ben ik thuis — en ik zal het aangezicht van Jezus zien.” Ik hoop dat u allen bereid bent om zo te sterven. Zoals die godvruchtige oude neger zei over zijn predikant:

“Hij stierf vol leven.” Dát is de weg om heen te gaan: vol leven. Omdat Jezus leeft, zullen wij ook leven — en wij mogen vol leven sterven door onze innige verbondenheid met Hem.

IV. De laatste gedachte die ik u wil meegeven is deze: JOB HAD ABSOLUTE ZEKERHEID TE MIDDEN VAN ONZEKERE OMSTANDIGHEDEN. Hij zei: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft.” Wat, Job, had ik gedacht dat je nu niets met zekerheid wist. Ik zou Jobs schapen, runderen, ezels en kamelen niet durven verzekeren, noch de huizen waarin zijn kinderen bijeenkwamen om te feesten. Niets leek zeker voor Job, behalve de onzekerheid zelf. En toch was er één ding waarop hij zijn voet stevig kon planten en kon zeggen: “Ik weet.” De winden mochten razen en de stormen brullen, maar ze konden deze rots niet doen wankelen. “Ik weet. Ik weet. Ik weet.” Geliefden, is alles onzeker voor u in deze wereld? Natuurlijk wel — dat is het voor iedereen. Lijkt het voor u nog onzekerder dan voor anderen? Glijt uw bedrijf u uit de handen en dreigen al uw aardse vertroosting te verdwijnen? Zelfs dan is er toch iets zekers, iets standvastigs: Jezus, uw Verlosser, leeft. Leun op Hem, en u zult niet bezwijken. Laat uw geloof in Hem vast en vol vertrouwen zijn; u kunt niet te stevig geworteld zijn in de overtuiging dat Jezus, die eenmaal stierf, het graf heeft verlaten om nooit meer te sterven — en dat u, in Hem, eeuwig zult leven.

Er mag de komende dagen of weken iets mis zijn met u, maar voor eeuwig is alles goed met u, en “alles wat goed eindigt, is oneindig goed.” Er mogen ruwe wateren liggen tussen hier en de veilige havens van de eeuwige zaligheid, maar daar is alles voor altijd goed. Er mogen verliezen en kruisen zijn, stormen en schipbreuken, maar voor allen die in Christus Jezus zijn, is alles eeuwig goed. “De een op drijfhout, de ander op scheepsresten” — maar allen die in Christus Jezus zijn, komen veilig aan land. Er zijn ontelbare onzekerheden, maar één vaste zekerheid: “Israël echter wordt door de HEERE verlost: een eeuwige verlossing.” Mens, spring op deze rots! Als u nu worstelt in de zee en golven van zonde en twijfel over u heen slaan, spring dan op deze rots — Jezus leeft. Vertrouw de levende Christus, en omdat Hij leeft, zult u ook leven. Ik zou vrolijk naast Job plaatsnemen, als ik met zijn vaste vertrouwen kon zeggen: “Ik weet dat mijn Verlosser leeft.” En u, arme zondaar, als u zich volledig en alleen op Christus verlaat, dan is Hij uw Verlosser en bent u eeuwig zalig. Als Hij uw enige hoop is en u klampte u aan Hem vast als een mossel aan de rots, dan is alles voor eeuwig goed met u — en u mag weten dat Hij uw Verlosser is, even zeker als Job het wist. De Heere zegene u, om Jezus Christus’ wil! Amen.

